

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

20. Pecunia tua tecum sit in perditionem, quoniam existimasti donum Dei pecunia possideri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

20. *Pecunia tua tecum sit in perditione, quoniam existimasti donum Dei pecunia possideri.*

Calvini
pruritus.

PRuritus & impetigo Calviniana, summaque Catholicos reprehendendi libido, eum hic quiescere non sunt passa. Plenis igitur unguibus scalpit famam & existimationem tam veterum quam recentiorum Theologorum, imò & totum clerum Catholicum lacerat, arrodit, mordet. *De Simonia* (inquit) *multum veteres Theologi & Papista disputarunt. Sed quod Papista Simoniam appellant, cum Simonis facto minimè conuenit. Voluit Simon Spiritus gratiam pecunia emere: Papista crimen ad otiosos suos prouentus trahunt. Sed plane otiosa, friuola, ac purè maledica hæc accusatio est, nisi fortè hæreticorum more ea quæ ignorauit, blasphemauit. Quod Theologi tam veteres quam recentiores crimen Simonie ad beneficia Ecclesiastica trahunt (quæ otiosos prouentus Calvinus vocat, quia, nisi simul mordeat, latrare hic canis nõ potest) id non propter prouentus ipsos, sed propter officium spirituale huiusmodi prouentibus annexum fecerunt. Duas quippe ob causas beneficia Ecclesiastica sine Simonie labe, id est, sine doni spiritualis venditione vel emptione, vendi aut emi non possunt. Primum, quia institutio Ecclesiastica siue collatio beneficij non potest vendi absque Simonie crimine, quum talis institutio sit
actus*

Beneficia
Ecclesiastica siue
Simonie
labe vendi non
possunt.

actus spiritualis potestatis ipsi Ecclesie diuinitus collata, non humanitus acquisita. Sic ex parte eius qui beneficium Ecclesiasticum confert, aut in eo instituit Simonie crimen, ubi pecunie pretium eo nomine interuenit, necessario committitur. Venditur enim ipsa collatio, non beneficium aut proventus, qui illius tantum est qui facit officium. Altera ratio est ab ipsa potestate spirituali, quae cum beneficio datur, & cui ipsum beneficium necessario annexum est, quia propter tale officium datur beneficiu: verbi gratia, potestas baptizandi, Sacramenta administrandi, verbum Dei praedicandi. Vnde si emptio ac venditio interueniat, in illa principaliter venditur officium spirituale, proventus autem non nisi consequenter. Ita ipsi proventus in crimen Simonie nunquam trahuntur, vt vel ignoranter vel maleuole affirmat Calvinus, sed ipsa diuini Spiritus gratia & potestas quadam spiritualis in crimen Simonie trahitur, quippe quae cum Simonis facto ad amussim conueniat. Voluit ille *Dei donum pecunia aestimare*, & veluti rem penitus humanam atq; venalem suo dominio per modum emptionis subijcere. Hoc in illo damnauit Petrus: hoc in beneficiorum Ecclesiasticorum venditione & emptione damnat Ecclesia, & quidem acerrime damnat, penitusq; grauisimis subijcit, adeoque non secus atque infamem haesim execratur.

Simonie
proprium
peccatum.

G 3

Sed

Sed quid? An Caluino hæc Ecclesiæ celsura ac disciplina displicet? Audiamus quæ in eo sequuntur. *Neque tamen (inquit) hæc dicimus, ut flagitia extenuemus, quæ emendis & vendendis beneficijs hodie grassantur in Papatu. Iam per se satis fœdum est hoc scelus, quòd talem in Ecclesia Dei mercatum exercent. Interea verò tenenda est propria Simoniacæ definitio, nempe quòd sit impia donorum Spiritus nundinatio, vel aliud simile, dum illis quispiam ad ambitionem vel alias corruptelas abutitur. Quanquam Simonis imitatores omnes esse fatemur, qui malis artibus ad Ecclesiæ regimen aspirant: quòd passim hodie nullo pudore fieri videmus, tanquam luceat. Ac secùdum hanc rationem vix in toto Papatu reperietur sacerdos qui non palàm sit Simoniacus: quando nullus illic emergere potest, quin se obliquè insinuet.* Hic iam apparet quantus hoc loco Caluini pruritus fuerit, quàm acris & fœda impetigo. Primum doctrinam Catholicòrum damnat, quòd Simoniacæ crimèn nimis latè extendèrunt. Mox extensum crimen illud toti clero Catholico impingens, eos Simoniacos appellat, & Simoniacæ reos pronunciat. *Flagitia, inquit, in emendis & vendendis sacerdotijs grassantur in Papatu; & vix ibi reperietur sacerdos qui non sit palàm Simoniacus.* Vide ergo. Quàdo in Papatu vèduntur sacerdotia, erit crimèn Simoniacum. Quàdo crimen Simoniacæ definiendum est, venditio sacerdotij ad illud non pertinet, & cum Simonis factò minime con-

Caluini
pruritus
aperitur.

mē conuenit. Ita modum inuenit Calvinus
 quo pruritu suo indulgens, tum doctrinam
 tum facta Catholicorum vtraque veluti
 manu scalperet & laceraret. Sed impetigi-
 nosus iste Lazarus, dum ab vtraque parte
 impetere & scalpere cōtendit, vulnus, quod
 infligere se putauit, nō duplicauit, sed sana-
 uit. Si enim venditio & emptio beneficio-
 rum crimen Simonix non est, qui in Papa-
 tu beneficia vendunt aut emunt, Simoniaci
 non sunt. Si autem tales Simoniaci sunt,
 profectò factum eorum Simonix crimē est.
 Ex vna igitur parte necessariò Calvinus te-
 mere & stolidè vngues infixit, & aperte
 mentitus est. Sed libido scalpēdi mentem
 illi & iudicium eripuit. Sanè in vtroque
 mentitus & calumniatus est: quum & Si-
 monix crimē in ipsa beneficiorum emptio-
 ne & venditione manifestè eluceat; & in
 toto Papatu vix esse sacerdotē, qui non pa-
 lā sit Simoniacus, fœda sit Calviniani pru-
 ritus scabies, fœda calumnia, mera contu-
 melia, crassum & putidum mendacium;
 quando nec sacerdotum in Ecclesia Ca-
 tholica millesimā partem cognoscere Cal-
 uinus potuit, nec eorum quos in sua Gallia
 cognouit, (tamen illic Simoniaci labes
 plurimū grassata dicatur) tantum nume-
 rum hac labe infectum fuisse tam maledico
 calumniatori credendum sit. Vt cumq; au-
 tem hæc res se habeat, huic Satanæ & accu-
 sa ori

Contra
Faustum
lib. 20. c.
21.

fatori fratrum nostrorum cum S. Augusti-
no respōdebimus: *Aliud est quod docemus, aliud
quod suslinemus. Aliud quod præcipere iubemus,
aliud quod emendare præcipimur, & donec emen-
demus, tolerare compellimur. Alia est disciplina
Christianorum, alia est luxuria violentorum: vel,
vt de re præsentis dicamus, alia est auaritia
& ambitio Simoniacorum, quam Ecclesia
adēd nec probat nec tolerat, vt acerrimē,
vbi semel deprehenditur, eam castiget ac
punit.*

22. *Pœnitentiam age ab hac nequitia tua, & roga
Deum, si fortē remittatur tibi hæc cogitatio
cordis tui.*

Pœniten-
tiæ post
baptismū
relapsis
necessi-
tas.

DVo nos docet hic locus contra horum
temporum hæreticos: vnum, lapsis
post baptismum secundam quasi tabulam
post naufragium & proximum remedium
esse, non recordationem baptismi, & acceptæ il-
lic remissionis peccatorum, vt vult Calui-
nus; sed, vt Catholica semper agnouit Ec-
clesia, pœnitentię actionem. Simoni quippe
huic post fidem & baptismum ex auaritia &
ambitione in magnam cordis nequitiam
relapso, nō hoc proponit Petrus, vt baptismi
memoriam repetat, & hac recordatione animū ar-
met, vt de peccatorum remissione certus securusq; sit
(quę Caluini doctrina est his verbis tradita:
*Quoties lapsi fuerimus, repetenda memoria baptismi
est, &*

Instit. lib.
4. cap. 15.
num. 3.